

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszaki kiadványa

24. szám
2006. október

AZ SZKBE ILLETÉKESEINEK ELÉRÉSI CÍMEI

Raisz Péter elnök, 6724 Szeged, Csongrádi sgt. 96/a pajszi@freemail.hu	Tel.: 30/ 907-5701 vagy 62/ 492-344
Novotnik Gergő titkár 1135 Budapest, Hun u. 9. 6724 Szeged, Rókusi krt. 33. III/ 13.	Tel.: 20/319-0536 novotnikg@hotmail.com novotnikg@freemail.hu
Tarnai Tamás elnökségi tag ttarnai@mol.hu 2234 Maglód, Majláth u. 44.	Tel: 20/ 910-7762 vagy 29/ 327-366
Rostás Attila elnökségi tag Pécs, Jurisics u. 28. IV em. 12.	Tel: 30/335-5294 rostasattila@kvi.hu
Ország János elnökségi tag 7634 Pécs, Gém u. 18, fsz. 4.	Tel: 30/351-2238 országjanos@mecsekerc.hu
Nagy M. Péter elnökségi tag 7623 Pécs, Megyeri tér 6.	70/576-4720 nagympeti@yahoo.com
Szegvári Gabriella ellenőrző bizottság elnöke 5672 Murony, Áchim L. u. 28. 7633 Pécs, Madách u. 5/B IV/13.	Tel.: 30/572-2707 neo31@freemail.hu
Gubacsi Rita ellenőrző bizottsági tag 7624 Pécs, Angster 8.	Tel.: 30/427-3456 g_r_work@yahoo.com,
Koltai Gabriella ellenőrző bizottsági tag 2120 Dunakeszi, Kossuth L. u. 7.	Tel.: 30/427-5634 tokacsibe@yahoo.com,
Szőke Emília mindenes 7634 Pécs, Gém u. 18. 4-es ajtó	Tel.: 70/ 246-8000 szokeemilia@freemail.hu

Tartalomjegyzék:

Szardínia	4
Szívás és szívatás.....	7
Képek a nyári kutatótáborból.....	9
3 és ½ Agyagos Kupa.....	10
2006. 09. 08-10.....	10
Beszámoló a 3 és ½. Agyagos Kupáról.....	14
Mecsek Háza – álmaink megvalósulása	16
In memoriam Disztroj Party	18
„Jók a programok, csak sok a köcsög”	20
Gyerektábor 2006	26

Szardínia

Tevékenység: barlangászat

Dátum: 20/05/2006

Terület: Urzulei

Helység: Codula Orbisi

Barlang: „Luigi Donini”

Szervező: Pier Luigi Melis

Résztevők: Pier Luigi Melis, Sadia Minichini, Piero Murenu, Barbara Mascia, Anett és 5 magyar barlangász (Anett barátai)

Május 17-én szerdán megérkezik a központba vendégünk/barlangász barátunk Anett magyar barátaival, akikről korábban beszélt nekünk. Anettól eltérően, aki tanulmányi miatt van Sardinián, ők csak kb. 10 napig maradnak, így csak arra van lehetőség, hogy valamelyik szárd barlangot „mutassuk meg” nekik. Szíves örömet kísérem el őket és Lucioval, a szervezet vezetőjével, meghányjuk vetjük, melyik barlang lenne a legjobb választás. Nem kell hozzá sok idő, hogy közös nevezőre jussunk és kiválasszuk a mitikus Donini barlangot, mely garantálja a kellemes időtöltést.

Azonfelül ez az a barlang melyből „sosem elég”. (Ahova mindig szívesen térek vissza.)

18-án még találkozunk a központban, hogy jobban megtervezzük a túrát, illetve hogy megvegyük a szükséges eszközöket az üzletből, melyet Valentina és Ricardo nagyon kedvesen csak nekünk nyitott ki.

20-a szombat, a nagy nap. Az ébresztő 4.30-kor csörög, de nem nehéz felkelni ha olyasmit csinálsz, amit szeretsz. A furgont már előző este összekészítettük, így reggel nem kell mást tennem csak felöltözni és indulni. 5.15-kor felveszem Pierot és egy kávé után útra kelünk.

Az egyesület többi tagját Sedda Arbaccas-nál érjük utol 8.30-kor. Ők az előző este el tudtak indulni és (milyen jó nekik!) egy varázslatos estét tölthettek a hegyen.

Nagy öröömre mindenkit ébren talállok, megreggeliztek és készek arra, hogy magukra öltsek a védőruházatot és a barlangász felszerelést és „megtűzjenek” a barlang sötétjével és a barlangi patak hideg vizével.

A reggeli friss levegő ellenére küzdelmesen készülünk felvenni a védőruhákat. Felöltözhattünk volna közvetlen a barlangba lépés előtt, ahogyan Barbara és Sadia tette, de meg akartam bizonyosodni, hogy a védőszerkók amiket hoztam a vendégeinknek, ha nem is tökéletesen a megfelelő méretűek, de legalább hordhatóak.

A Sedda Arbaccas-tól elég 10 perc, hogy elérjük a mágikus barlang bejáratát. Sokkal több idő kell azonban, hogy leereszkedjünk a két kezdő üregben; de ahogyan azt előreláttam Anett barátai ugyanolyan beleválóak, mint

Anett és egyikük sem tétovázik a mászás alatt.

Végre én is leérek a második üregbe és utolérem a többieket, akik izgatottan szemlélik a barlang első sztalagmitjait.

Következik az első leereszkedés. Fogom a kötelet és lesüllyedünk az első tóba. Nem érhető el az alja, vagyis a szint jó és jól fogunk szórakozni. A víz, mint mindig, most is rendkívül hideg; míg én és Piero összeszedjük a kötelet, előreküldöm a többieket hogy úszni kezdjenek és el ne veszítsék a bejáratnál összegyűlt hót.

Ez bizonyosan a legjobb időszak arra, hogy megnézzük a Donini-t. A téli dagály is elmúlt, a falak tiszták és fényesek és a víz a legtisztább (legátlátszóbb). Anett nagyon boldog és a barátai is. Ekkor már biztosan tudom, hogy ez a barlang volt a lehető legjobb választás.

A második „ugrás” előtt elérünk a száraz zónához és hogy ne komplikáljuk túl a dolgot, úgy döntök balról ereszkedünk le ahelyett középen mennénk ahol nem kis nehézség árán át kellene jutnunk egy „üregen” anélkül, hogy beleesnénk (ami általában megesik).

Következik a legjobb rész. Mint a gyerekek a játszótéren ugrálunk és „csobbanunk” egyik üregből a másikba.

A hideg többé nem probléma; csak az acetilénes eszközök mondják fel a szolgálatot az ismétlődő alámerülések miatt.

Sietség nélkül folytatjuk utunkat és még arra is marad idő, hogy elfogadjuk a magyarok felkérését. Ahogyan ez náluk szokás néhány percig csendben maradunk a sötétben és hallgatjuk a csordogáló víz hangját. Valójában váratlanul ér minket a dolog, így csak nagy nehézségek árán tudunk egy időben csöndben maradni. Ugyanakkor érdekes tapasztalat, mely ritkán esik meg az emberrel és melyet talán újra fel kellene fedoznünk.

Elérjük a következő lejáratot. Itt is két lehetőség van. Balra kötéllel leereszkedni a vízbe, avagy egyenesen szabadon menni egy darabig azután leereszkedni a fix kötélzeten. Mivel a szabad mászás egyáltalán könnyű itt

is baloldali, kétköteles, egyenesen vízbe való leereszkedést választom. A barlang kiszélesedik; a folyómederben kell haladnunk kő meg kő között. De előbb eljön az idő, hogy együnk valamit, nem is azért mert éhesek vagyunk, hanem mert a rítusokat be kell tartani.

Újra elindulunk és néhány "szánkázás" után elérjük az utolsó szakaszt, ezt bizonyítandó visító kórus ejti rabul figyelmünket. A lámpával felfelé világítok és egy denevér kolónia csapkod, repdes a sötétben, nyilvánvalóan a jelenlétünk zavarta meg őket.

Már majdnem kiérünk és fent már kezdenek derengeni a barlang falai, melyek a nap fényében fürdenek. Belegázolunk az utolsó tavacskába a végső leereszkedés előtt, jobbról hagyva a kötelet hogy leereszkedhessünk a kijárat fele. Tudom hogy a mászás a Su Schinale-ról és a S'Arreiga-ról nehéz lesz, de egy olyan áldozat, melyet érdemes meghozni, hogy élvezhessük a panorámát, mely a vízesésből kilépve fogad.

Tovább haladunk és a látvány valóban lélegzetelállító!

A fény nagyon erős és kékre és smaragdzöldre festi a vizet. Olyan mintha a tengeren lennénk, a sziklák között valahol az Orosei öbölnél.

Rengetegszer voltam ebben a barlangban, de csak egyszer jöttem ki a vízesésnél; akkor december vége volt és majdnem sötét; elképzeltem micsoda látvány lehet egy tavaszi délután, de nem hittem, hogy ennyire gyönyörű.

Egy pillanatra megállunk gyönyörködni az utolsó üreg vizének szépségében/átlátszóságában és végül utoljára csobbanunk mielőtt szembenéz-nénk az 50 méteres ereszkedővel.

Itt az alkalom, hogy mindkét kötelet használjuk.

Két külön kötelet eresztünk le és a végüket rögzítem úgy, hogy két utat alkosson. Így egyszerre ketten is le tudunk ereszkedni.

Barbara és Sadia mennek előre leengedve a kötelet a zsákból, melyet a „súlypontjuknak megfelelően lógatnak”. Én mászom utoljára. Kibontom a köteleket és visszahelyzem úgy, hogy legközelebb a vízesésnél újra lehessen használni.

Elbúcsúzom a barlangtól és kimászom az üregből megérezve a hátamon a nap melegét.

Óvatosan haladok lefelé figyelve arra, hogy a köteleket párhuzamosan tartsam. A manőver nem akadályoz meg abban, hogy élvezzem a körülöttem lévő látványt.

Elérem a bázist és Pieroval lehúzzuk a köteleket, nagy nehezen, de engednek. Minden jól kezdődött és minden jól végződött.

Vége a kalandnak; kis uzsonna és összeszedjük a felszerelést, közeledünk a ponthoz ahol leereszkedünk Su Schinale-hoz, elérkezünk az autókhoz és ennek a csodás napnak a végéhez.

Írta: Pierluigi Melis, 2006. május, Szardínia

Fordította: Papdi Noja

Szívás és szívatás

Bár nem igazán szeretem a címben lévő kifejezéseket használni, mégiscsak leginkább ezekkel a szavakkal lehetne jellemezni azokat az eseményeket, melyek a nyári tábor második hetének csütörtöki napján történtek, amikor is déltájban elindult ötfős csapatunk (Szasza, Szigetvári Pisti, Levi, Nóri és jőmagam) zombolyászni a Mecsekbe.

Én nagyon izgatottan vártam, hogy végre barlangban is kipróbálhassam kötéltechnika tudásomat, egy kicsit izgultam is, és nagy-nagy várakozással tekintettem az események elébe.

Már jó ideje gyalogoltunk a jelzett utakon, mikor egyszer Szasza és Pisti kijelentették, hogy megérkeztünk a Köteles zombolyához. Láttunk is egy kis lyukat az ösvény mellett, de a barlang szája beomlott, és hordalékkal feltöltődött, ezért úgy tűnt, még egy ideig eltart, amíg sikerül a zombolyba bejutnunk. Tanácstalanul álltunk (már aki, sajnos én igen!) a barlang szája előtt, és már éppen azon voltam, hogy ásásra buzdítsam a mellettem ácsorgókat, mikor Levi se szó, se beszéd el kezdte kaparászni a bejáratot. Szasza kaján vigyorgására rájöttem, hogy ez az egész história csak egy igen jól sikerült spontán szívatás volt, aminek éppen Levi esett áldozatul. Azért jó nagyot röhögünk mindannyian. :-)

Az igazi Köteles zomboly még egy-két kilométerrel odébb volt, de mivel senki nem volt előzőleg itt, mindenki várakozással teli ereszkedett alá a mélységbe. A barlangot Pisti szerelte be, és számomra is többé-kevésbé egyértelmű volt, hogy mit kell tennem. Az ereszkedés könnyen ment, büszke is lettem volna magamra, ha a felfelé utat is ugyanúgy élveztem volna, mint a lefelé tartót. Hihetetlenül megkínlódtam a mászással, a lépőszáram alsó hurka túl hosszúnak, a felső túl rövidnek bizonyult, így sokszorosan akkora energiát fektettem be, mint amire egy jól beállított eszközzel szükség lett volna. Már-már kint voltam a barlangból, amikor Szasza visszanézett rám, és röhögve közölte velem, hogy az egyesületi slószok közül nálam van az egyetlen, amin állítható lépőszár van! :-)

A Spirálnál megálltunk, és sajnálattal vettük tudomásul, hogy az MKCS-
sek még nincsenek a barlangnál, holott szó volt arról, hogy abban az időben éppen kutatni fognak. Szasza és Pisti elmentek megkeresni a Bűdös-kúti zombolyt, közben pedig előkészítették a konspiráció második felvonását. Közölték, hogy a Bűdös-kúti zombolyba most nem megyünk, de itt van a közelben egy másik, amit Szasza jól ismer, és oda alászállunk. A Spiráltól nem messze meg is álltunk a kérdéses barlang bejárata mellett, és Szasza meg Pisti előkészítették a terepet: bebagelték a kötelet, kiválasztották a megfelelő fát, ahonnan indították a kötelet, és Szasza elindult beszerezni

a barlangot. Kis idő után felkiabált, hogy megvan az első nitt, és hogy nemsokára indulhat a következő ember utána. Pisti ügyelt arra, hogy valamelyik lány (azaz Nóri vagy én) kövesse Szaszát (és ne Levi, aki már túl volt egy szívatáson), így adódott, hogy Nóri –aki hamarabb elkészült az ereszkedésre– indult útnak, de előbb Pisti még gondosan ellenőrizte a felszerelését, és hogy minden karabinere be van-e csavarva! ;-). Egy idő után Levivel kettesben kánont ordítottunk Szaszának és Nórinak, hogy indulhata-e a következő, de nem hallottak meg bennünket, mi viszont hallottuk az ő röhögésüket. El sem tudtuk képzelni, hogy mi olyan vicces (Pisti nem segített a talány megfejtésében), és csak akkor szereztünk tudomást a derűtség okáról, amikor Nóri mászott kifelé. Ez is a Szasza –ezúttal eltervezett– szívatási akciójának volt a része, hiszen a barlang mintegy 5-6 méter mély volt, alján pedig egy apró kis fülke volt, ahová Szasza el tudott bújni, így a turpisság csak akkor derült ki a szenvedő alany számára, mikor Szasza mellé ért. :-)

A Levi és Nóri megszívátása után már tartottam attól, hogy én kerülök sorra. De nem történt semmi váratlan, én már előzőleg megszívattam magam, nem kellett más segítsége hozzá! :-)

A következő megállónk az utolsó betervezett barlang, a Remény zomboly volt, melyet ezúttal (is) Szasza szerelt be. Ezúttal a szívás a Szasza figyelmetlensége miatt következett be, ugyanis minden második nittet nem vette észre, így Pistinek adott többletmunkát, illetve én (aki közvetlenül Szasza után ereszkedtem alá) emiatt több mint egy órát kényszerültem vesztegelni egy szűkület fölött egy köztes, később pedig Levi társaságában. A hosszú fölösleges vesztegelés miatt csak Szasza látta a barlang alját, Pisti és Levi is csak egy szűkülettel ereszkedtek lejjebb, mint Nóri és én, aki az előző barlang tapasztalatai alapján nem mertem vállalni az ennél hosszabb felfelé utat. Pedig a jól beállított lépőszár „csodát tett”: csak úgy száguldottam felfelé a kötélén! Ez az! Mégsem vagyok olyan bugyuta!

Összességében nagyon jó volt ez a zombolyászás, és a szívások és szívatások csupán megfűszerezték ezt a napot.

Szerencsénkre Móni és kis csapata finom vacsorával várt, minek elfogyasztása után nyugodtan tértünk nyugovóra.

Az utolsó kellemetlenség az volt, hogy éjszaka esni kezdett az eső, így másnap a tábori kellékeket az UAZ-hoz a számban megfogyatkozott kis csapat hurcolta fel nem kis fáradság árán. Mindezek ellenére maradt annyi energiánk, hogy azt mondhassuk: Jövőre Veled ugyanitt, addig pedig: Jó szerencsét!

2006. augusztus 8.

Marosi Csilla

Képek a nyári kutatótáborból

3 és ½ Agyagos Kupa

2006. 09. 08-10.

Bár nem tudtam, hogy mi az, sejtettem, hogy rossz dolog nem lehet. Az agyagot már úgymégszoktam, ha pedig kupát lehet nyerni, annál jobb! Az sem baj, ha ez vándorkupa, egy év is sok idő, jövő ilyenkor magukénak tudhatják azok, akik egy kicsit szerencsések, kicsivel okosabbak és persze még inkább ügyesek, és megnyerik a csapatvetélkedőt.

Szeles, hideg péntek délután indultunk ki Orfűre, valahogy úgy voltam vele, hogy ha nem is lesz szerencsénk az időjárással, legalább a kispajtasokkal töltött idő majd megmelengeti a szívemet. Nagyon vártam már a találkozást.

Eleinte azt hittem, hogy alig leszünk páran, de aztán megnyugodtam, mikor befutott a szegedi csapat, megérkeztek a PNKBE-sek, és éjjel után a „vidéki” különítmény is Főző Peti fekete paripáján.

A meglehetősen hűvös éjszaka után szerencsénkre napsütéses reggelre ébredtünk, és a jó idő mindkét versenynap kitartott, fokozva ezzel az amúgy sem fagyos hangulatot.

A jelenlevők jelentős része vállalta a megmérettetést, így nyolc háromfős csapat alakult. Mindenki csak Fortunában bízhatott, hiszen a csapatokat sorsolással alakították ki a szervezők, így volt tiszta lány és teljesen fiú csapat is.

Az első feladat a szervezők által szétszedett slószok összerakása volt. A mi csapatunk egyetlen tagja sem szedett szét vagy rakott össze soha beülőt, így nagy kihívás volt számunkra, meg is kínlódtunk vele, és nem az én képzelőerőmnek tudható be, hogy végül teljesítettük a kitűzött feladatot, és elindulhattunk a barlangok felfedezésére.

Térkép alapján kellett megtalálnunk hét barlangot, ezek mindegyikében pedig egy-egy feladatlapot. Mindegyik tesztlapon több, barlangászattal kapcsolatos kérdés szerepelt. Az elsőre komoly választ kellett adnunk, ha ezt a kérdést nem „abszolváltuk”, érvénytelen volt a többi kérdésre adott válaszunk. A többi kérdés viccesen is megválaszolható volt, és csak a képzeletünk szabott határt annak, hogy meghatározást adjuk az uvalára, poljére, szivornyára, hogy megválaszoljuk, hogy mikor ér véget a barlangi túra, példát adjunk barlangidegen élőlényekre, ismertessük a barlangban ereszkedésre használható technikákat, stb.

A táborhelyre való visszatérés és a feladatlapok leadása természetesen időre ment, így előnyben voltak azok a csapatok, melynek tagjai jól ismerték a terepet és a barlangok elhelyezkedését, de végül mindannyian megtaláltuk a barlangokat, és reménykedtünk abban, hogy a további versenyszámokban

még javíthatunk pillanatnyi pozíciókon.

Ebédszünetben a csapatok két tagjának fűzött peracet kellett „átbujkálnia” az esőbeálló oszlopa köré, közben persze nem felejtették el mérni az időt... Janiéknak egészen jól ment, de nekem nem ez volt a kedvenc versenyszámom :)

A következő próba viccesnek ígérkezett, bár korántsem volt könnyű: a patak fölött, a híd alatt volt kihúzva két egyforma kötélpálya, ezen kellett mászóeszközökkel végighaladniuk a versenyzőknek úgy, hogy közben egy-egy, a vízre fektetett matracon fekszenek. Plusz pontot is lehetett szerezni azzal, ha alsó gatyában teljesíti valaki a versenyszámot. A lányok nagy örömeire, sok adoniszi testalkatú fiú tette közszemlére izmos testét :) Ebben a versenyszámban Tegzes Zoli szerezte a legtöbb pontot a csapatának, de Tücsök is igazán ügyes volt, egyetlen lányversenyzőként megmutatta, hogy sem a víztől, sem a kötéltechnikától nem ijed meg.

Volt egy feladatunk, mely egész napos fejtörést okozott: még reggel kihúztunk öt cédulát, rajta egy-egy szóval, ezeket felhasználva kellett pár perces színdarabot alkotnunk és előadnunk (nekünk Vergilius, a skótkockás mamuszállatka, a köcsögfa, a félszorító nyolcas és a peleőlő fakanáltartó köré kellett történetet kitalálnunk). A bemutatóra délután került sor. Bár magaménak tudhatok néhány éves diákszínjátzó múltat, és azt gondoltam, hogy ez a feladat nekem nem fog gondot okozni, megszégyenülten néztem a jobbnál-jobb előadásokat és alakításokat. Sokáig nem fogom feledni Mariann Szandi-énekét, Szami Michael Jackson- vonaglását, Ambrus Gergő Arisztotelész-alakítását, Nagy Tamás rénszarvas-vágtáját, no és persze a nap fénypontját: Levi sellőlányos csábítását. Ugyanígy valószínűleg a barlangász szókinccs részévé válik, és egy darabig még emlegetni fogjuk a síkosító ah(n)álcsigát, az emberevő lámpaflórát és a depressziós hiltipatront is.

Egy újabb, pruszik –technikás versenyszám után egy kis pajzán feladat következett: két megfűzött, egymásba hurkolt és lapos csomóval összekötött spagettiszálat kellett minden csapatból két-két embernek kibontania – természetesen időre. Csak száját és nyelvet volt szabad használni. :)

Ötletgazdag feladatoknak és még ötletesebb megoldásoknak lehettünk tanúi a csapatversenyek során, volt mit ellessünk egymástól! :)

Dezsőkének hála, volt füstölt csülök az esti vacsorára készített babgulyásba. A boszorkányok finom és hatásos vacsorát kotyvasztottak, egész másnap gázhatástól (is) szédültünk :) A második helyezettnek járó Emília-sütötté túró tortát Szasza nagy meglepedésére az ő csapatjuk nyerte, és mivel a vacsorát követően fogyaszthatták el, jutott bőven neki, mert a bogrács tartalmából mindenki jól belakmározott, kevesen tartogatták pocakjukat a desszertre.

Egy nótás kedvű csapat fogadásának is eleget tettünk: az MKCS-sek

látogatása felpezsdítette az amúgy is pezsgő hangulatot, és Mihovics Gabi nótaféval karöltve a dalos pacsirták szerepébe lépve megismertettük népdalkészletünk egy részével a társaságot. Szomorúan állapítottam meg, hogy más csapatból kell „importálni” nótás kedvű embereket, de örültem annak, hogy ezen az estén ez sikerült, és kiénekelhettem a búmat, bánatomat és persze örömeimet is!

Kara Micimackós-Malackás játéka és a többszörös puszivity –party is feledhetetlen élményt nyújtott (ez utóbbit sem leírni, sem tanítani nem lehet, egyesek szerint perverz játék, szerintem meg az egyik legcsodálatosabb játék, amit valaha játszottam...)

Vasárnap az egyéni vetélkedő következett soron. Ez csak kötéltechnikai feladat teljesítéséből állt, külön indultak a lányok és a fiúk. A kötélpályát Tesco zacskókba bújtatott avarrengeteg nehezítette.

Kisember első indulóként nagyot alakított, sokáig úgy tűnt, hogy bebetonozta magát az első helyre, mígnem Tegzes Zoli végig nem suhant a kötélpályán, egyértelmű győzelmet aratva.

A lányoknál kevésbé volt erős a mezőny, persze a helyezettek a fiúkhoz hasonlóan büszkéek lehettek magukra, mert itt is egyértelmű volt a díjak sorsa.

Nagyon jó hangulatú hétvégét élhattunk meg, ezért

Köszönet illeti a támogatókat:

- Nomád
- Pécsi Állatkert -Szatyor Miklós
- Pro-Natura Barlangkutató Egyesület
- Gubacsi Rita
- Szóke Emília & Ország János
- Varga Karolina
- Tarnai Tamás

Köszönjük a szervezők (Varga Karolina, Novotnik Gergő, Szóke Emília) munkáját is, reméljük, jövőre Főző Peti és Tegzes Zoli szervezésében izgulhatjuk végig a 4 és ½-ik Agyagos Kupát, és hogy arra Nagy Tamás és Zsú is hazalátogatnak a messzi szigetországból.

Jó szerencsét!

Pécs, 2006. szeptember 11.

Marosi Csilla

Beszámoló a 3 és ½. Agyagos Kupáról

Az idei Agyagosra öten mentünk Szegedről kocsival. Persze nem lennénk barlangászok, ha a kocsit már Szeged határában nem kellett volna megreparálni, de szerencsére a további úton már csak a tájat élveztük, és este 10-re már a nyári táborban voltunk.

Itt már akkor megvolt a szükséges alaphangulat, ami aztán a hátralévő 2 napban csak fokozódott. Az elfogyasztott nagy mennyiségű „minőségi” bor hatására Szami ismét a „Best of Szami” történetekkel szórakoztatott minket, aztán másnap kétségbeesetten kérdezte, hogy miket mesélt, mert ő nem emlékezett semmire. Szóval jó hangulatban telt el az este, csak a másnap reggel volt kicsit nyűgös (és hűvös).

A köszívű szervezők már reggel 7-kor próbálkoztak felkelteni minket, de ez a büntett nem járt sikerrel, így csak 9 körül lettünk készen a nagy feladatra. Remegő kézzel megtörtént a csapatok sorsolása, ami jobban is sikerülhetett volna, mivel voltak csak lányokat ill. csak fiúkat tartalmazó csapatok is, mindkettő nagy bánatára. Ezután fel kellett rakni a teljesen szétkapott slosszokat a csapatok kötelei embereire, ami pl. a Laposüveg csapatnak felért egy atombomba összerakásával. Utána végre elindult a vérre menő hajsza a barlangok után, különféle szövetkezőkkel és intrikákkal, bár a tavalyihoz hasonló eső idén elmaradt, nagy könnyítést jelentve a résztvevőknek. Akadt egy éles mentési helyzet is: Szami a mesetárát egy újabb történettel bővítette, amikor is kipróbálta, hogy milyen 15 percig a Kétlyuk-zsomboly 20 m-es aknája fölött kötél nélkül lógni. Szerencsére ezt a sztorit jövőre ő is el tudja mesélni, nem csak a túlélők. Mindenesetre a „Túlélők” csapat ezzel a húzással kikerült az esélyesek közül. (haha) A feladatlapok megoldásával sokat poénkodtunk, születtek jó ötletek a stopcsiga fékkarjának felhasználására, az izofólia barlangi ejtőernyőként való bevetésére is. Továbbá megtudtuk, hogy az uvala egy norvég csoki (nagyon finom!), valamint hogy a barlangtúrának akkor van vége, ha mindenki visszaér, vagy mindenki meghal. Volt persze kötelező csomókötés, legalább 5 féle új SZKBE csomót fedeztünk fel, meg egy nagyszerű hát-destroy vetélkedő, amikor a versenyzők a patak felett vízszintesen kifeszített kötélén húzták magukat végig egy gumimatracon feküdve. A matracok általában 2m után feladták a küzdelmet, és innentől a háta vették át az ütőcsillapító szerepét, minek következtében a SZKBE orvosi ügyelete sok feladathoz jutott. Magdi ki is élte művészi hajlamait a jóddal testfestés területén, maradandó alkotásokat készítve. Közös vélemény alapján azonban a nap fénypontja a szindarab-bemutató volt! Az itt be-

mutatott darabok színvonala messze meghaladta a Nemzeti Színházét! Láthattuk Szandi megmenekülését a 4-es metróból, az önjáró csoda-fűró segítségével. Így szerencsére lesz még kétmillió lemez. Inkább ezt ajánljuk mint a mellbimbócsipeszt :-). Aztán a csillagszemű gumijuhász is színre lépett és boldogan megmentette Monica Lewinskyt a rénszarvas elől... Biztos megérte :-). Természetesen Janiék activity showja se volt rossz. Mindent kitaláltak a versenyzők:-).

A színdarabok között megbújt egy tanulságos mese is... Sose huncutkodjatok egy lombhullató ácsolatfa alatt, mert úgy jártok mint Michael Jackson...:)

Persze a csúcspont Levi alias Sellőlány esete a kiéhezett Arisztotelész-szel (ez persze szubjektív mert Arisztotelészt az egyik szerző játszotta :-)) Igazán nagy kasszasikereket tudnánk elérni, úgymint alapítsuk meg az SZKBE színész társulatot! (Tiszteletbeli főrendező T.Tamás legyen).

Ezután még következett egy tésztaszétcsomózó hadművelet, amit csak a szájjal lehetett elvégezni, méghozzá ketten, miközben intim közelségbe kerültek egymással (nagy öröm a fiúcsapatoknak! ;-))

És végül az eredményhirdetés, a rengeteg ajándékból kettőt vártunk a leginkább: az egyik Emi tőrötortája, a másik Rita házi pálinkája, amik az est végére teljesen elfogytak. Na jó, a pálesz festett üvegje megmaradt hírmondónak (a művész Kara volt). Az estet színesítették különböző játékok, mint pl. a puszkódós vagy a micimackós, de ezeket csak az érezhette át aki ott volt.

Vasárnap az egyéni versenyszámokra került sor, kötelezésben. Sokáig úgy tűnt, hogy Kisember vezeti a mezőnyt, de aztán a Tegzes fivérek is bejöttek, és két helyet el is foglaltak a dobogón. A nap legletörtebb versenyzője Jani volt, aki bánatában majdnem a vízbe vetette magát, és ebben csak a vizes verseny otmaradt hullái akadályozták meg akik teljesen feltöltötték a medret. A lányok között jóval lazábban alakult a mezőny, bár sajnos a tiszteletbeli hölgyé avanszált Levi így sem fért fel a dobogóra, de majd jövőre!

Pakolás, UAZ, BMW-betolás és akksicsere – a szokásosan végződött ez a nagyszerű hétvége. Jövőre ugyanitt, ugyanekkor, felkészülve a még brutálisabb feladatokra. Agyagra fel!

Gergő (alias Ambrus Gergely) és Süni (alias Bauer Márton)

Mecsek Háza – álmaink megvalósulása

Kedves Kispajtások! Mint már többen is tudjátok – és aktívan kiveszitek a részeteket belőle, amit ezúton is hálásan köszönök – elindult az építkezés... azaz aki esetleg még nem hallotta volna, tájékoztatásul írom neki, hogy sikerült elnyernünk a Regionális Operatív Program Turisztikai fejlesztésén belül egy EU-s pályázatot, mely keretein belül felépítjük az ún. Mecsek háza geológiai bemutatóhely, illetve barlangi turizmus központja névre hallgató építményt. A házikó a régi kis barlangkutató ház helyén fog állni... Ha minden igaz, 2007 augusztus 15-én lesz az átadó ünnepség... (Már csak meg kéne érnünk... :o)) A házikó hasznos alapterülete kb. 140 m² (szemben az eddigi kisház 24 m²-vel), és 2 szintes... Lesz benne végre fekete-fehér öltöző, zuhanyzó, overallmosó-kád, raktár, egy nagy közös helyiség (45 m²) kis konyharésszel, körbe ülhető cserépkályhával... szóval minden, mi szem szájnak ingere... Végre nem kell 25-en kisház"feeling"esen aludnunk kutatóhétfvégeken... Ezt én már nagyon várom...

2006 augusztus végére járt le a közbeszerzés, és utána bontottuk le a kisházat... képet erről láthattok a neten is... A földmunkák már elkezdődtek szeptember közepén, és ha minden igaz, most október elején megy már az alapozás, és november-decemberre a falak állni fognak, és tetőt is raknak már rá, hogy a tél folyamán ne ázzon el...

Ha minden igaz, akkor már az ősz folyamán készen lesz az út, illetve a közművek nagy része is... Végre nem akadnak el a kocsik a rét közepén a dagonyában...

Ti hiszitek? Nekem már könnybe lábad a szemem, amikor csak rá gondolok, hogy sikerül ezt megvalósítanunk... még ha meg is öszülünk páran addigra... ☺

És a számok, hogy Ti is tudjátok:

Durván 70 millió Ft a projektünk összköltségvetése (ebből 63 millió az építkezés, tehát a ház, az út és a közművek), a fennmaradó 7 millió kötelezően a közbeszerzés, PR, marketing, táblarendszer, ökoturisztikai hálózatfejlesztés, stb. amit a gesztor szervezet (Orfű Pécsi-tó Kht.) bonyolít le közbeszerzések alapján. Ebből a 70 millió Ft-ból 12,5 millió az önrészünk, amit hitelből tudunk csak biztosítani (sajnos a 12 éves futamidő alatt a 12,5 helyett 17 milliót kell visszafizetnünk... ☹ a bankok jól járnak...). És akkor még csak üresen állnak a házak falai... Úgy hogy ha tudtok bármilyen pályázati lehetőséget, vagy támogatókat, akkor szóljatok légyszi, megköszönjük! Én mindent megpróbálok... ☺

Hajrá nagyház!!!

- Szóke Emília -

In memorian Disztrój Party

Mint kiderült mindenkinek sokat jelentett a kisház. És azt a tervet is halottam “sajnos nem ezt követtük” hogy égő uazzal behajtunk a kisházba és így indítjuk be a bontást. Minden esetre látványos lett volna.

Igazából nekem egy halom póknál többet nem jelentett eme épület komplexum, de ez érthető is mert nem vagyok túl rég a csapatban. Azért írom jelen levelet mert nagyon jól éreztem magam a hétvégén és sikerült maximálisan kikapcsolódnai, bár a disztrójkodásban nem vettem ki teljes mértékben a részem de a péntek esti alkoholmentes söröm a finom borok az esti tömegfeeling az emeletes ágyon az utolsó kisházazs éjszakán. Másnap reggeli vidám étellel teli hangulat a reggelizés a kimondhatatlan összetartozás érzése a kisház meg semmisülésének látványa amelyre borospohárral koccintottunk. A délutáni fürdőzés a labdázás a vízben alsónadrágban. A csillagfényes paprikás krumpli üvegkorsóból gyertyafénynél, sörösüvegbe szedett virággal. és az utána következő nyugodt beszélgetés. Az alvás sátorban Karával amit ezúton is köszönök neki. ;) A hajnaltól reggelig tartó zuhogó eső a reggeli svédasztal a nyakig vízben... és még a tűzről nem is beszéltem amit a kisház martalékából emeltünk és majdnem 100 hektáros lukat égetett az erdőbe és még ki tudja mit felejtettem ki. Szóval nekem nem jelentett sokat az a házikó de nekem is lett egy nagyon kellemes emlékem vele kapcsolatban.

Köszönöm hogy részt vehettem és megemlékezhettem róla.

e

„Jók a pogramok, csak sok a köcsög”

- avagy két hét Albániában -

Nem tudom, ti hogy vagytok velem, de én utálok a muszkokat. Bűdösek, harapnak, hullik a szőrük, és ami a legnagyobb baj velük: nem jönnek. Csak ígérik az érkezésüket itt, az albániai hegyekben, Skodrától 7 órányi járásra, még jó 4 órányira és 800 méter szintre a táborhelytől. Hogy mindenki számára érthetőbbé tegyem, a muszkokat mi, Magyarországon nemes egyszerűséggel csak lovaknak, esetleg őszvéreknek hívjuk. De törzsgyökeres pesti gyerekként talán elnézitek nekem, hogy nem tudok különbséget tenni a két állat között. Számomra mindkettő bűdös, harap és – nem jön.

Hogy még érthetőbb legyen a helyzet, már jó két hónapja, mikor biztossá vált, hogy augusztus végét e kies hegyek között, barlangkutatással fogjuk tölteni, 15 lovat rendeltünk a helyi mindenestől, bizonyos Gezim professzortól. Gezim professzor egészen megérkezésünkig biztos támaszunk volt Albániában. Lengyel Janó és a Myotisz múlt évben már járt itt, s akkor mindent a professzor intézett, a kocsik őrzésétől a helyi hadurakkal való tárgyaláson át a teherhordók beszerzéséig. Gezim professzorról ódákat zengtek Budapesten, de sajnos Skodrában mi magunk ezt a véleményt már nem tudtuk megerősíteni. Persze, kérdés, kinek a hibája, hogy a professzor felettébb meglepődött jövetelünkön. Ugyanis neki senki nem szólt, egészen két nappal ez előttig. Így aztán már elígérkezett egy angol expedíció mindezenéne, természetesen egészen más helyre, mint ahová mi megyünk. Márpedig a kocsik őrzését valakire mindenképp hagyni kell, ugyanis Albánia –ahogy Gazim szavaiból kivettük- csak egy fokkal jobb a pokolnál. Ezért is olyan drága a professzor: napi 40 euro plusz kaja a bére, és a kedvünkért 3 napot be is tud vállalni, de annyi. Utána várják a –valószínűleg sokkal jobban pumpolható- angol gentlimanok.

Háromnapos utazás, egy félnapos szarajevo-i kitérő (meg kellett szereznünk a hordágyat a montenegrói csapatától), néhány parkolóban, útfélen és mesceset kertjében (az illegális szemétkerakó mellett) eltöltött éjszaka után nem mondanám, hogy 16 fős csapatunk örömmel fogadta a híreket. Skodrében, a határhoz közeli városkában ültünk és jobb híján a helyi seregységek végigkóstolásába fojtottuk bánatunkat. Skodráról igen különböző kép alakult ki a résztvevőkben. Egyesek szerint varázslatos, igazi balkáni hangulatot idéző kisváros, amelyet még sosem láttak. Szerény személyem szerint viszont egy különösképpen lepukkant szemétdomb, amit csak a betonra dobált hatalmas halak (á lá halpiac) és az út mentén vágott kecske dobtak fel. De a helyzetünkön mindez mit sem változtatott, mint ahogy azon se, hogy a beigért 15 lóból egy sem volt leszervezve. Márpedig kis csaptnk igazi burzsuj barlangászaként kb. 700 méter kötéllel, 100 kg karbiddal és 15 kg hússal felszerelve érkezett. A 2 fűrőről, az 5 zsáknyi egyéb élelmiszerről,

az 100 db alapsavarról az akkumulátorokról és a bitang nehéz közös sátorról nem is beszélve.

Más választásunk nem lévén, végül így is bele vágunk. 7 óra erdei úton történő zötykölődés után meg is érkeztünk a hegy lábánál lévő faluhoz, s Gezim professor segítségével, kb. 2 óra alkudozás után sikerült is 3 darab lovat szereznünk a másnapi felcuccoláshoz, 60 euroért. Reggel igazi meglepetésre ébredtünk: előkerült a két elveszettnek hitt miskolci mászónk. Tőlünk függetlenül jöttek, s csak most érkeztek meg Magyarországról. Mint kiderült, alig 2 órányira, a helyi vadórnel gond nélkül letették a kocsit, aminek őrzéséért mindössze napi 5 eurot kérnek, s még az ór nagyon jó pálinkájából is berúghattak tegnap este. Ennyit Gezim professzorról, és a hadurakól... Természetesen ez után mi is lemondunk a prof 40 euros személyéről, és leadtuk a kocsikat, amik hiánytalanul vissza is kerültek hozzánk a túra után.

A 3 ló azonban csak nem jött. Pedig már két óra eltelt a megbeszélt időpont óta. Jobb híján megint csak ivással töltöttük az időt, sandán méregetve az előttünk tornyosuló irdatlan bag tömeget. Végül 7 óra helyett 10-kor érkezett meg az ember – 2 lóval. Amik nem is a beígért 60, hanem csak 45-50 kilót bírtak el. De ezt már nem bírtuk nézni és két, őrzéssel megbízott ember kivételével mindenki elindult a hegyre, cipelve, amit bírt. Az „eltéveszthetetlen” úton persze volt, aki eltévedt, s csak több órás vissza gyaloglás után találta meg újra az utat. Ami pedig amúgy sem volt egy leányálom: 3-4 óra alatt föl lehet jutni a táborhoz (800 méter szint), ebből sejthető az ösvény meredeksége is. Igazi jó túrázóknak megfelelően persze alig néhányan hoztak vizet és többször is csak a szamaras ember hangja miatt nem tévedt el a több csapatra szakadó díszes társaság.

A táborhely egy völgyecskében, az egyetlen sík területen volt. Még a hadsereg épített ide annak idején egy téglá barakkot és ők egyengették el a talajt is, ami igen nagy kihívás lehetett a kövek miatt. Víz a közelben, fa alig, de jó néhány barlangszáj kacsingatott ígéretesen a hős érkezőkre. Akik némi ivás után újra lementek a hegyről a következő adag cuccért. Egyáltalán nem volt jó érzés... Egészen pontosan pocsek... De hát kénytelen voltam öregbíteni a szegedi csajok hírnevét. Pedig komolyan elgondolkodtam, Szasza, például, hogy tudta volna magát kihúzni a feladat alól. Öröm az ürömben, hogy mire sötétedés után felérkeztünk az újabb adag csomaggal, azzal a hírrel fogadtak, hogy másnap nem kell megint lemenni, megbeszélték az öszvéres emberrel, hogy holnap is jöjjön. Ettől, - nem tudom miért- hírtelen mindenkinek nagyon jó kedve kerekedett, és gyorsan a fenekére néztünk az összes tömény alkohol 1/8-ának. Ugyanis összesen 8 üveg piánk volt. Hozzáteszem, a beszerzés a fiúk végeztél! Ők valami oknál fogva úgy gondolták, 10 napra, 13 embernek 8 üveg tömény tökéletesen elég. Ellenben biztos éhen haltunk volna, ha nem hoznak fel a hegyre 4 kg sót. Ugyanis a

főnti szétpakolásnál kiderült, pont ennyi só van a táborban☺))

A szuper szállásunkról este 8-ra kiderült, hogy paradicsomnak álcázott pokol. Elleptek ugyanis minket a **mikrokurvák**, ezek a muslicaszerű, irritozatos csípésekre képes repülő dögök. Mindenhol ott voltak, így az egész banda a sátrakból egymásnak átkiabálva ünnepelte a megérkezést. Arról inkább nem mesélek, milyen problémák merültek fel egy egyszerű, szimpla pisilésnél...

Táborunk másnap reggel teljes lelki nyugalommal indul felfedezőútra a környéken. Hangya módjára ellepve azt, barlangok után kutattunk, ám legkomolyabb felfedezésünk is csak 30 méter volt. Miután mindenki mindenkit elvesztett, elfogyott az összes víz és kaja, délután 4 körül szerencsésen visszataláltunk a táborba. Ekkor azonban némi rémülettel konstatáltuk, hogy a lenti csapat és az öszvér még mindig nem érkezett meg. Biztos nagyon berúgtak tegnap- gondoltuk dőrén. Ám ha figyelembe vesszük, hogy lent Taknyász, Szittyta, Kovács Marci és Tisza Levi maradt, talán nem volt teljesen kizárható ez a feltevés sem. Mindenesetre Losi elindult, hogy megnézzé, mi van velük. Mi addig végignézhettük, ahogy Mr. Mészáros fogorvosi ellátásban részesíti a táborba bebotló, fájós fogú helyi pásztort. Az öreg valami oknál fogva komoly bizodalmat táplált a raszta hajú, oldalt folyonyírt koponyájú Rezsővel szemben, s odvas fogait Rezső által a legkevésbé értékelt módon mutogatta meg neki. Mégis a legjobb emberhez fordult: Mr. Mészáros ugyanis félig hypohonder, s mivel édesanyja ápolónő, a kelletténél jóval több – és veszélyesebb, átlag ember számára meg sem szerezhetőgyógyszerrel rendelkezett, mint mi. Miután beletuszolt az öregbe két bitangerős bogyót, ráítatott vele két felest, csak azért imádkoztunk, hogy a jó ember egyáltalán haza tudjon menni aznap. Ám ő meglepő módon még arra is hajlandó volt, hogy sajtot adjon el nekünk. Igazi hősként én és Dávid vállalkoztunk a nehéz útra, mely során kutatókhoz méltó felfedezést tettünk: itt, az isten háta mögötti hegyen van térerő! S ami még ennél is meglepő, minden pástornak van mobiltelefonja! Még hozzá ugyanolyan Nokia, mint nekem. Hogy értsétek, miért olyan nagy poén ez: végig igen komoly összeget foglalt el a kiadásokban a műholdas telefon bérleti díja, ami napi 6000 ft lett volna. „Sajnos” azonban az utolsó pillanatban kiderült, hogy Pesten mindössze 2 db ilyen készülék van, ebből az egyik éppen rossz, egy pedig Nigériába tart ☺).

A pásztor kunyhójáról kiderült, csöves lakásnak álcázott sajtkészítő műhely, melyben a kis asztalon takarosán sorakoztak a már elkészített sajt-tömbök, embernyi kádban ázott a sózott változat, és kisebb hordókban állt a házi yoghurt. Hamar kiderült az is, hogy látogatásunk elengedhetetlen kelléke a helyi pálinka elfogyasztása, melyből kóstolásábaól derekasan kivettük a részünket. Persze, azért csak módjával, ne gondolják, hogy a magyar lányok alkoholisták! Végül a két hatalmas tömb sajtot is megkaptuk

ajándékba, s meg kellett ígérnünk, hogy másnap az egész társaság tiszteletét teszi a 6 ember által lakott vityillóban.

Pont a lentről érkező csoporttal egy időben érkezünk vissza a táborba. Jól ráfáztak: a lovas nekik nem szólt, hogy másnapra újra felbéreltük, s nem is jött reggel. Így viszont egész nap minket vártak, hogy mikor jövünk már segíteni. Napközben komoly lövöldözés volt a faluban, így arra a következtetésre jutottak, hogy biztos mindannyiunkat lelőttek, azért nem vagyunk már lent. Végül felcíhelődtek, s 40 kg karbid, meg egy gyalogsági ásó kivételével minden lent maradt cuccot fölhoztak. Az a karbid ugyan nem is került elő, de szerencsére nem is vezett el más sem ez után.

Ettől kezdve vidáman és gyorsan teltek a napok. Csapatokra szakadva fésültük át a fennsíkot és a környező hegyoldalakat, olyan karr mezőket fedezve fel, amelyeket én még nem láttam. Istennek nagyon jó kedve volt, mikor ezt a környéket teremtette. A nagy, repedezett fehérséget csak itt-ott törli meg némi kúszónövény, szinte olyan, mintha megkövesedett tengeren járna az ember. Esténként betértünk a pásztorokhoz, némi alkohol egységre és nagyon jól elszórakoztunk egymáson. Barlang ügyileg azonban kevésbé volt szerencsés a hely: a karrok repedései csak 8-10 méterre nyúltak le, 40 méteresnél nagyobb üreget nem találtunk. Egy lyuk bizonyult kutatásra érdemesnek, amúgy semmi. Ennyit a 700 méter kötélről... Mentségünkre legyen mondva, hogy Lengyel Janó lelkesítésére érkezünk ilyen hatalmas felszereléssel, ő esküdözött, hogy itt 600 méteres barlangok lehetnek. Sajnos az általa favorizált repedésben még augusztusban sem olvadt el a hó, így marad számunkra a fennsík ismeretlensége.

A tábori esték hangulatát nagymértékben fel (vagy le?) dobta a vacsora minősége. Mivel a felcipelt 15 kg hús már a második nap penészesedésnek indult, és kukacos is lett, igen zsirossá vált a kaja. Egész pontosan: a Rezsőék által főzött étek (nemes egyszerűséggel nevezzük döghúsnak) lényegében zsírból állt, némi tarhonyával és mócsinggal fűszerezve. Nem fogyott el, bár Rezső szerint bizvást felvehette volna a versenyt bármely Gundel fogással... Büszkén jelenthetem, hogy a vidékiek csapata is kitett magáért. Taknyász és Én olyan vacsorát rittyentettünk, hogy itthon a kutyta sem ette volna meg. Ott viszont az egész elfogyott! Mentségünkre legyen mondva, hogy a hús 3 óra alatt nem sült meg a gázon, a hagyma végig ropogós maradt, ellenben a tészta az összes vizet felszívta, így nem is kellett (lehetett) róla semmit leönteni. És nagyon szép csirizes állaga lett. Bizony, 2000 méteren már máshogy viselkedik a gáz! Ám be kell ismernem, Taknyászunk felnőtt: 2 órán keresztül angyali türelemmel kevergette egy benzines kannán (mert min is üljön az ember, égő gáz mellett, ha nem egy teli benzines kannán) trónolva, a makarónit. Egyetlen egy zokszó, hiszti és tárgyak szétrugdosása nélkül. Hja kérem, a domesztikáció csodákra képes

☺)

Az utolsó napok már nem voltak olyan szépek. Elromlott az idő, hatalmas szél fújt, esett az eső, elfogyott az ÖSSZES alkohol és az ÖSSZES cigi is. Nagyon fekete napokat éltünk! Az utolsó este aztán persze, hogy beütött a jó öreg Murphy is: Leviék a legutolsó megkutatót barlangban 150 méter függőleges szakaszt találtak, melyből még egy 40-es akna ment lefelé, de ehhez már nem volt kötelük. Ez után éjfélre értek haza, mikorra mi már a mentőexpedíciót terveztük. Másnap aztán kiderült, hogy a kiserelő 4 emberből csak 2 fért át az első 10 méteren, a többiek az esőben várták meg őket. Visszafelé pedig még egy jégeső is megörvendeztette őket. Ám ekkor már a központi sátor 3 helyen széttört, s Szittyá sátrát leszámítva minden más sátor is léket kapott. Jégesőben, orkánszerű szélben, bőrig ázva (ezek a márkás kabátok 2 órán túl semmit nem érnek) szereltük szét a tábor, de a pásztoroktól beígért 5 lovat megint hiába vártuk. Még szerencse, hogy a felcipekedést segítő pasas fölött, így jobb híján megint ő vitte le a cucc egy részét. Taknyász meg én még egy megtisztelő feladatot is kaptunk: szereljünk ki egy 80 méteres barlangot az út mentén. Ez a lyuk már ismert volt előttünk, s néhányunk járt is benne, de a többség úgy gondolta, majd a lefelé út közben nézi csak meg. Hát mi megkaptuk... Az eltéveszthetetlen barlangot először is háromnegyed órát kerestük a vizes, csúszós hegyoldalban. Szép kis patak tűnt el a szájában, beljebb igazi vízesést produkálva. Andris zokszó nélkül indult el kiserelni, s egészen szépen haladt minden, míg meg nem hallottam, hogy a tőle jól megszokott sírós hangon káromkodik és jajgat. Pontosan úgy, mint Szerbiában másfél éve, mikor magára rántotta azt a hatalmas követ a barlangi tóban. Ha lehet csuromvizesen, teljesen átfagyva leizzadni, akkor én másodperceken belül sikeresen produkáltam ezt a biológiai csodát. Ha nem lehet, akkor hirtelen, pár másodpercre Albánia hegyei varázsütésre a Szaharában találták magukat, 50 fokban hőségben. Mindenesetre kiejtettem a kobakomat a kezemből, az szépen elindult a 800 méteres lejtőn lefelé, én meg majdnem becsúsztam a vízen fűvön a 80-as aknába... Agyamban felrémlt az a szörnyű lehetőség, hogy Andrist eltalálta egy kő, esetleg kiugrott a válla. Hogy fogom én őt kihozni? Zakatolt bennem a gondolat, de azt mindenesetre rögtön eldöntöttem, hogy ha leérek hozzá, először is jól pofon vágom. Legalább nem fog nekem hisztizni. E rémképek közt derült ki, hogy a Taknyászt sírásra serkentő eset - a vizes kötél volt... Legalább 5 percig káromkodtam... És Andris minden ismerőse, családtagja, üzletfele és legelső makimajom őse is szerepelt benne. Ha értitek, mire gondolok ☺)

Végül csak leértünk a hegyről, s estére az eső is elállt. Ekkor merült fel az újabb gond: a nagy sietségben ill. a kocsiban lévő tartalékokra hagyatkozva senki sem hozott le kaját. A kocsi viszont csak nem jött, s így éhesen, teljesen átfagyva, sátrak nélkül és vizes hálósákba gubbasztottunk a tűznél.

A fene gondolná, hogy egy marék szotyí, 2 doboz sűrített paradicsom és egy kis száraz müzli mennyire össze tudja hozni az embereket. Hozzá még, ha a sűrített paradicsomhoz kanál sincs, s mindenkinek csak egy ujjnyi nyalintás jut belőle. De végül, majdnem éjfélkor a két kocsi is befutott irtózatosan részeg sofőrjeikkel, 3 üveg töménnyel és 1 karton sörrel. Ez volt a szerencsénk, mert állapotukat látva komoly lincshangulat szállta meg a tűznél gubbasztókat.

Másnap fölmentünk a maradék cuccért, majd a tábor különös változásra ment át: többekről kiderült, hogy pár árnyalattal világosabb a színe, esetleg álla is van a szakáll alatt. Előkerültek a dugi szappanok, váltás ruhák, és 2 hét után szinte mindenki megmosakodott. (Nyugodjunk meg: a mi Taknyásunk azért nem könnyen adja fel az elveit: ő nem mosakodott meg...) Aztán indulás haza. A montenegrói határon másfél órát álltunk este 10-től, mivel a kocsit és minket is teljesen átvizsgáltak kábítószer ügyileg. Ez után még felriasztottunk egy szerelmeskedő párocskát a kiszemelt alvóhelyünkön, fényesen megvacsoráztunk (közös pénzből!), és röpké 2 nap múlva már Magyarországon is voltunk.

Hát igen. Emlékezetes és nagyon jó túra volt. Jövőre mindenképp újrázunk. Van ott nekünk egy barlangunk, amiért vissza kell mennünk. Meg néhány pásztorunk és pár üveg pálinkánk. Meg néhány hegyünk. Meg egy városunk, ahol a főutcán vágják a kecskét. Meg 12 cimboránk, akivel újra, megint, együtt akarunk szívni. Mert ahogy a csapat mottója mondja: Jók a pogramok, csak sok a Köcsög ebben a világban!

Ui: A túrán összesen 18-an vettünk részt, de lényegében három csapatra oszolva. A két miskolci mászó és a 3 Barakkás felszíni túrázó a mi 13 fős csapatunktól lényegében függetlenül járta útjait, bár egy helyen sátoroztunk. Így talán érthető a cikkben szereplő különféle csapat szám ☺)

Tücsök

Gyerektábor 2006

Helyszín: Orfű

Időpont: 2006.07.10-2006.07.15

Szervező: Szőke Emília

Résztvevők: Ihász Bence, Halák Bálint, Magyar Marci, Nagy Bence, Németh Dominik, Sajti Péter, Schmidt Marci

Kísérők: Koltai Gabriella, Márton Gábor (Marci), Pinizsi Magdolna, Salamon Szabolcs, Szőke Emília

További résztvevők: Ország János, Pacári Miklós, Kállai-B. Róbert

Idén is megrendezésre került az egyesület szervezésében a barlangász gyerektábor. A gyerekek megismerkedhettek a környék barlangjaival, a csomózás rejtjelmeivel, a kötéltechnika alapjaival, a barlangászat alapszabályaival (amire meglepő módon fogékonyak voltak). Mi megismerkedhettünk a gyerekekkel. A helyszín az Orfűi Kemping volt, ahonnan naponta csillagtúrázva jártuk a vidéket, a barlangokat.

Hétfő:

A gyerekek délután befutottak a kempingbe, ahol Emi, Gabi és én vártuk őket, majd csatlakozott hozzánk Marci is. A szállás elfoglalása után Emi távozott. Majd jött az ebéd, aminek elfogyasztása után már kezdődött is a tényleges program, ami ezen a napon a tervek szerint egy kis túra volt Orfűn. Megnéztük a környék forrásait, a Malom Múzeumot, ami zárva volt, de így is jól szórakoztunk pár gólyalábbal, majd végül a gombát, és a Vízfő barlangot. Közben megismerkedtünk a gyerekekkel (habár nekem két napomba telt, mire kiigazodtam a Marcik és a Bencék áradatában). Ami viszont már az első nap mindhármunknak feltűnt, az egyik mindenki által ismert társunk unokaöccse, a tábor legfiatalabb résztvevője, Domi. Ő megismerkedtetett minket a Sárkány-kút sárkányának különböző legyőzési módszereivel, és a boszorkányok elleni technikákkal is. Ezt tudom is figyelmeztetnem ajánlani, ha már úgy alakult, hogy van egy ilyen ismerősünk. Szóval: máglya, aztán égetés, vagy dézsa, és fullasztás. Bocs Emi, több ilyen nem lesz, abból a sokból, ami lehetne:) Vacsora után Marci a hét programjaihoz kedvcsinálónak tartott egy diavetítést, barlangokról, vízről...

Kedd:

Erre a napra gyalogtúrát terveztünk a gyerekeknek Abaligetre. Marci vezetésével az út során megismerkedhettek az erdő néhány élőlényével. Így például a keserűgombával is, amit Béla bácsi (akit a gyerekek a diákról már ismernek, mint a "csúnya szakállas bácsi"), aki a barlangba való bejutást biztosította, nagyon szeret. A törpék szedtek is neki rendesen. Abaligeten miután átadták az ajándékot, a barlangot kicsit részletesebben megismer-

hették, mint az átlag turista, aki megveszi a belépőt. Velük jártunk két oldalágba, a végponti szifonnál, és mászhattak egy jót a végponti terem felfedező járatában is. Mindeközben a barlangászat rejtelseiben egyre mélyebben elmerültek a gyerekek. Hazafelé a gyerekeket én vittem egy buszos kirándulás keretein belül vissza a kempingbe, közben mint a héten egész végig csomózni tanultak. Az úton történt egy olyan dolog, amit nem mesélhetek el, mert az előbb megígértem, hogy nem lesz ilyen több. Elég annyi, hogy voltak az Orfú-Abaliget elágazónál szalmabábuk.... :)

Este még ektivitiztünk egy kicsit a gyerekekkel, majd takarodót fújtunk.

Szerda:

A délelőtti programról sajnos nem tudok mesélni, mert Emi megkért arra, hogy cseréljünk, és ő megy a gyerekekkel a Mészégetőbe, én meg vigyek egy Trió túrát. Erről csak egy anekdota:

Nagyrészt mindenki ismeri a Mészégetőt, tudja, hogy abban a barlangban legalább derékig merül az ember. A előzetesen körvonalazódott, hogy ezt a kis Domi nem fogja bírni, ezért Gabi a nyakába vette. Aki próbált már vinni valakit a nyakában barlangba az tudja, hogy nem olyan könnyű, főleg ha az a rész, ahol sétálsz víz alatt van, és nem látsz semmit abból, ahova lépsz. Mindegy, amíg kellett Gabi megcsinálta. Nem is volt semmi gond. Egész estig, amikor Gabi majdnem idegbajt kapott. Ugyanis kivette a kontaktlencséjét, és szemüvegre váltott. Ezt a kölkök úgy értékelte, hogy szemüveg nélkül nem lát jól, és valószínű mivel a barlangban sem volt rajta azért nem tudott egyenesen, normálisan menni. Azért estek keltek, amikor a nyakában volt.

A délutáni program strandolás volt, ahol a társasághoz csatlakozott Jani, és Robcsi, majd később Magddi is, aki éjszakára is velünk maradt. A fürdőzés után a gyerekek birtokba vehették a mászófalat, a foci pályát, és élvezhették a frizbizés örömeit. Mi meg a döglött halat, amit homokágyban találtak nekünk. Szerencsére a gyerekek elég jól elfáradtak, és gyorsan ágyba kerültek. Mi is le tudtunk pihenni. Egész éjjel kettőig, amikor is rémálomunk volt. Az egyik Marci ugyanis olyan fülfájással rendelkezett, hogy felkeltett bennünket. Elsősegélycsomag, és hasonlók nélkül kicsit egy óránkba telt ugyan, de megoldottuk a problémát és folytathattuk a pihenést.

Csütörtök:

Újra a rég nem látott Trió barlang, Marci egy számmal kisebb overáljában (aki viselt már ilyent az tudja, hogy vállban jó, alul viszont annál rosszabb:). Szerencsére ezt a túrát a Magddi vitte, így nem kellett sokadszorra előadnom a jól betanult szöveget:). Itt mutatkoztak a gyerekeken a fáradtság első jelei. Kisétálni az erdőbe, végigmenni a barlangtúrát, aztán vissza a táborba, úgy hogy az előző napok is aktívan teltek. Kezdek besokallni, szerencsére, mert a nagy aktivitásuk már minket is lefárasztott. Délután felkerült a kötélpálya, amit a törpék miután kész lett, a birtokukba is vet-

tek, és szakadatlanul csomóztak.

Péntek:

Az eredeti célunk túra lett volna a Szuadó barlangba, de lehetőségeink ezt nem tették lehetővé. Ugye ismerős a szöveg? Akinek nem, sürgősen vegyen elő egy alapfokús könyvet, mert különben egy 10-12 éves gyerek lepipálja a barlangászat rejtelseiben. Úgyhogy ez a túra kimaradt. Dél-előtt Gabi elment az irodába előkészíteni a délutáni vetélkedőt, amíg én a törpékkel folytattam az előző napi kötéltechnikai oktatást, és a csomózást. Szerencsére Miki jókor érkezett, mert én már kicsit fáradt voltam ehhez a dologhoz. Elérkezett aztán a vetélkedő ideje. Itt a gyerekek megmutathatták milyen ügyesek, okosak, hogy tudnak csapatban tevékenykedni.... Volt ügyességi feladat kötélhiddal, ektiviti barlangos témában, totó, csomózás, takarító verseny, stb. Vacsora után ki sem találjátok mi volt! KÜRTÖSKA-LÁCS! Ugye nem kell mesélni róla:).

Szombat:

Erre a napra már csak az összepakolás, a takarítás maradt. Miután az utolsó csoportot is hazapostáztuk, jöhetett a pihenés. Meg aztán a Taknyász András kollega szülinapi bulija, de az már egy másik történet.

Elmondható, hogy a gyerekek az egy hét alatt nagyon sok hasznos tapasztalattal gazdagodtak, sok dolgot megtanultak, nem csak a barlangászáttal, de a környezetükkel kapcsolatban is. Közben jól érezték magukat ők is, és mindemellett, még mi is. Reméljük jövőre is egy legalább ilyen jó

tábor össze tud szerveződni, és a gyerekek újra jól érezhetik magukat. Ha tudok én is itt leszek. Megéri.

Végül, pedig jöjjön egykét szösszenet a táborban elhangzottakból:

Gabi terel, mert Dominak honvágya van:

-Honnan tudod, hogy Emi boszorkány én meg nem?

-Megérzés!

Ugyanez okból telefonbeszélgetés Domi nagypapjával:

-Jó estét kívánok Salamon Szabolcs vagyok

-Gügy-gügy (Domi kétéves öccse a telefon túlvégén)

A beszélgetés után:

-Tudtál beszélni a szüleiddel?

-Nem, mert nincsenek otthon. Kimentek Rockmaratonra.

Domi okfejtése a legyekről, hogy miért van az egyik a másik hátán:

Biztos a lánylégý megsérült és a fiú segít neki...

Ismeretlen autós, amikor Gabi átsétált az irodába:

-Nyuszika! Jössz?

Marci (a Magyar) minden ebédnél, miután elvettem a lézerét, és megpróbált bevágódni:

-Szedekek nektek levest.

Végeredmény: a fehér asztalterítők péntekre sötétzöldre cserélődtek

Az étterem (ct.: Kovács Róbert) pincére miután az üdítős palackot mandinerből berúgta a szemetesbe:

-Öreg vagyok én ahhoz, hogy felvegyem, és fáj a derekam.

Ugyanez a pincér, mikor rendeltem egy küvét, és 2 goldot:

-Monik Küvét, Maja Golddal? És mindemellett az étterem tulajaja Kovi unokatesója.

Miután Domi fél órán keresztül cipelt egy békát a tenyerében azzal a céllal, hogy megmenti az erdő ragadozóitól, de a béka nem bírta és kimúlt:

Pacári Miklós gyerekpszichológus kommentje:

-Most elfáradt és lepihent!

Miután Dominak egy hét után nagy honvágya volt, egy métert esett a kötéltől, belerúgott egy küszöbbe és felrepedt a lába, plusz megijedt egy rókától:

Pacári Miklós gyerekpszichológus kommentje:

A gyerek kicsit túlterhelődött

Robcsi miután Janit egy gumilabdával tökön rúgtam:

-Hé, hé, én még akarok keresztgyerekeket!

Gabi miután megtanulta a Rodolfó trükköt, foci közben, mikor az ellenfél kapuját a kapufa elszállításával 10szeresére növelte:

-Csak a kezemet figyeljétek, mert csalok!

Szasza amikor tanította a Rodolfó trükköt:

-Csak a kezemet figyeljétek, mert csalok! :D

A gyerektábor utolsó napi vetélkedőjén a két csapat az alábbi indulót kreálta magának, és a zsűri (Koltai Gabriella, Paczári Miklós, Ország János, Salamon Szabolcs, Szóke Emília) szórakoztatására:

Barlangi mormoták csapata:

„Mormota induló

Talpra mormota, hív a barlang szava!
Menjünk le most vagy soha!
Aknába menjünk vagy zsombolyba,
Ez a kérdés mormota!
A mormoták istenére esküszünk, esküszünk,
Hogy aknába megyünk!”

Mecseki barlangászok csapata

„Mecseki barlangászok mi vagyunk,
Barlangokat kutatunk,
Minden barlangot felfedezünk.
Nem hagyunk el kötelet,
Karabinert s egyebet,
Biztonságra figyelünk
Legjobb lesz ha mi nyerünk!
Az sem baj, ha veszítünk,
Fő hogy vidámak legyünk!
Hajrá,
Jó szerencsét!”

**A Hírmondó a Bába és Társai Kft. Nyomdájában készült.
A Kft. a nyomtatást és a fűzést ingyenesen biztosítja részünkre
Tel.: 62/ 464-015**

SZKBE Hírmondó

24. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület

Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 1269

E-mail: szkbe@szkbe.hu, honlap: <http://www.szkbe.hu>

Szerkesztő: Pinizsi Magdolna 20/514-9154 E-mail: zzeldi@gmail.com

Felelős kiadó: Raisz Péter 30/ 907-5701